

Τέλος στα άλλοθι του καπιταλισμού

Του
Ρίτσαρντ
Γουλφ

Το κίνημα «Καταλαμβάνουμε τη Γουόλ Στριτ» έχει ήδη υπερβεί τις συνηθισμένες πρώιμες «καταιγίδες». Τα κυρίαρχα μέσα αγνόησαν τη διαμαρτυρία, αλλά αυτό δεν μπόρεσε να τη σταματήσει. Οι οπαδοί της ανισότητας την λοιδόρησαν, ούτε αυτό όμως μπόρεσε να τη σταματήσει. Οι αστυνομικοί υπάλληλοι του καθεστώτος αντέδρασαν υπερβολικά, όμως και αυτό απέτυχε να την ανακόψει -αντίθετα, έριξε λάδι στη φωτιά. Εκατομμύρια άνθρωποι που το παρακολουθούσαν, το πρόσεξαν πιο πολύ. Και τώρα ακόμα περισσότεροι οργανώνουν τοπικές, παράλληλες διαδηλώσεις από τη Βοστώνη ως το Σαν Φρανσίσκο και σε πολλά άλλα μέρη.

στις ΗΠΑ έχει στα σκουπίδια της πολλά τέτοια προγράμματα και οργανώσεις χωρίς ένα μαζικό κίνημα πίσω ή στον πυρήνα τους. Επιτρέψτε μου, λοιπόν, σε μια προσπάθεια να τιμήσω αυτό το ιστορικό κίνημα και να συμβάλω σε αυτό, να προτείνω μια ακόμα διάσταση, ένα επιπλέον στοιχείο στην ατζέντα για την κοινωνική αλλαγή. Για να πετύχουμε τους στόχους αυτού του ανανεωμένου κινήματος, πρέπει επιτέλους να αλλάξουμε την οργάνωση της παραγωγής που διατηρεί και αναπαράγει την ανισότητα και την αδικία. Χρειάζεται να αντικαταστήσουμε την αποτυχημένη δομή των επιχειρήσεων, που τώρα φέρνουν κέρδη σε τόσο λίγους, μολύνουν το περιβάλλον από το οποίο όλοι εξαρτάμαστε και διαφθείρουν το πολιτικό μας σύστημα.

καπιταλισμός έχει το «ελευθέρας» για πάρα πολύ καιρό.

Είμαστε περήφανοι που επερωτούμε, προκαλούμε, κριτικάρουμε και συζητάμε τον υγειονομικό, εκπαιδευτικό, στρατιωτικό, συγκοινωνιακό και άλλους βασικούς κοινωνικούς θεσμούς. Αμφισβητούμε το κατά πόσο οι παρούσες δομές και λειτουργίες υπηρετούν τις ανάγκες μας. Κάνουμε προσπάθειες ώστε να λειτουργούν καλύτερα. Και έτσι θα έπρεπε να συμβαίνει. Παρ' όλα αυτά, εδώ και δεκαετίες έχουμε αποτύχει να επερωτήσουμε, να προκαλέσουμε, να κριτικάρουμε και να συζητήσουμε με τον ίδιο τρόπο για το οικονομικό μας σύστημα: τον καπιταλισμό. Εξαιτίας ενός ταμπού που προστάτευε τον καπιταλισμό, το να τον επερωτούμε και να τον γιορτάζουμε έγινε υποχρεωτικό. Η κριτική και οι ερωτήσεις απαγορεύτηκαν ως αιρετικές, άπιστες ή και κάτι χειρότερο. Πίσω από αυτό το προστατευτικό ταμπού, ο καπιταλισμός εκφυλίστηκε σε μια αναποτελεσματική μηχανή παραγωγής ανισοτήτων και κρίσεων, μια κοινωνική καταστροφή που τώρα όλοι φορτωνόμαστε.

Οι ανάγκες της κοινωνίας

Ο καπιταλισμός είναι το πρόβλημα - και η ανεργία, η έλλειψη στέγης, η ανασφάλεια και η λιτότητα που τώρα επιβάλλει παντού είναι το κόστος που πληρώνουμε. Έχουμε τους ανθρώπους, τις ικανότητες και τα εργαλεία να για παράγουμε τα αγαθά και τις υπηρεσίες που χρειαζόμαστε, ώστε μια δίκαιη κοινωνία να ευημερήσει. Χρειάζεται απλά να οργανώσουμε διαφορετικά τις παραγωγικές μας μονάδες, να πάμε πέρα από το καπιταλιστικό σύστημα που δεν υπηρετεί πλέον τις ανάγκες μας.

Η ανθρωπότητα έμαθε να ζει χωρίς βασιλίδες, αυτοκράτορες και αφεντικά σκλάβων. Βρήκαμε το δρόμο μας προς μια δημοκρατική εναλλακτική λύση, όσο μερικό και ανολοκλήρωτο κι αν παραμένει το δημοκρατικό εγχείρημα. Μπορούμε να φέρουμε δημοκρατία στις επιχειρήσεις μας, μετασχηματίζοντάς τες σε συνεταιρικές ιδιοκτησίες, που θα λειτουργούν και θα διοικούνται από δημοκρατικές συνελεύσεις, συντιθέμενες από όλους όσοι δουλεύουν σε αυτές και από όλους τους κατοίκους των κοινοτήτων που έχουν σχέσεις αλληλεξάρτησης με αυτές.

Ας τελειώσω με ένα σλόγκαν: «Οι ΗΠΑ μπορούν καλύτερα από τον εταιρικό καπιταλισμό». Ας είναι αυτή η ιδέα και η συζήτηση που τούτο το ανανεωμένο κίνημα θα αναλάβει να διεξαγάγει. Κάνοντάς το, θα προσφέρει ένα τεράστιο δώρο στις ΗΠΑ και στον κόσμο. Θα διαρρήξει τα ταμπού, υποβάλλοντας επιτέλους τον καπιταλισμό στην κριτική και τις αντιρρήσεις που είχε παρακάμψει για πάρα πολύ καιρό -και με τεράστιο κόστος για όλους μας.

Ο Ρίτσαρντ Γουλφ συμμετείχε σε ένα ολόημερο εργαστήριο στο πλαίσιο της διαμαρτυρίας του κινήματος «Occupy Wall Street» στη Νέα Υόρκη. Το άρθρο είναι βασισμένο στην παρέμβασή του εκεί.

Πηγή: «Guardian», αναδημοσίευση από www.rednotebook.gr

Μετάφραση: Ντίνα Τζουβάλα

Επιτρέψτε μου να προτείνω στους καταληψίες να αγνοήσουν τις συνηθισμένες επικρίσεις που αντιμετωπίζουν ισχυρά κοινωνικά κινήματα στις πιο πρώιμες φάσεις τους. Ναι, θα μπορούσατε να είστε καλύτερα οργανωμένοι, με πιο σαφείς στόχους, με πιο ξεκάθαρες προτεραιότητες. Όλα αυτά είναι μεν αλήθεια, αλλά αυτή τη στιγμή είναι άσχετα. Το κλειδί είναι το εξής: αν θέλουμε ένα μαζικό και βαθιά ριζωμένο κοινωνικό κίνημα από τα αριστερά να ξανααναδυθεί και να μετασχηματίσει τις ΗΠΑ, πρέπει να καλωσορίσουμε πολλά διαφορετικά ρεύματα, ανάγκες, επιθυμίες, στόχους, ενέργειες, ενθουσιασμούς που εμπνέουν και στηρίζουν τα κοινωνικά κινήματα. Τώρα είναι η ώρα να τα προσκαλέσουμε, να τα καλωσορίσουμε και να τα συγκεντρώσουμε - με όλη τους την αφθονία και όλη τους τη σύγχυση.

Το επόμενο βήμα

Το επόμενο βήμα -και δεν είμαστε ακόμα εκεί- είναι να διαμορφώσουμε ένα πρόγραμμα και εκείνο τον οργανισμό που θα το εφαρμόσει. Είναι καλό να μιλάμε γι' αυτό τώρα, να προτείνουμε, να συζητάμε και να διαφωνούμε. Είναι, όμως, ανόητο και αυτοκαταστροφικό να θυσιάσουμε την πολύπλευρη ανάπτυξη του κινήματος -που τώρα βρίσκεται μέσα στις δυνατότητές μας- για χάρη του προγράμματος και της οργάνωσης. Η ιστορία της αριστεράς

Δημοκρατία και επιχείρηση

Πρέπει να βάλουμε ένα τέλος στα χρηματιστήρια και στα συμβούλια των διευθυντών. Η ικανότητα παραγωγής των αγαθών και των υπηρεσιών που χρειαζόμαστε, θα έπρεπε να ανήκει στον καθένα -ακριβώς όπως ο αέρας, το νερό, η υγειονομική περίθαλψη και η ασφάλεια, από τα οποία εξαρτιόμαστε εξίσου. Χρειάζεται να φέρουμε τη δημοκρατία στις επιχειρήσεις μας. Οι εργαζόμενοι εντός και οι κοινότητες γύρω από τις επιχειρήσεις μπορούν και πρέπει να διαμορφώνουν συλλογικά το πώς οργανώνεται η δουλειά, τι παράγεται και πώς χρησιμοποιούμε τους καρπούς των συλλογικών μας προσπαθειών.

Αν πιστεύουμε πως η δημοκρατία είναι ο καλύτερος τρόπος να κυβερνάμε τις κοινότητές μας, έτσι πρέπει να κυβερνάμε και τους τόπους όπου δουλεύουμε. Η δημοκρατία στην εργασία είναι ένας στόχος που μπορεί να βοηθήσει να οικοδομηθεί αυτό το κίνημα.

Όλοι ξέρουμε πως μια κίνηση προς αυτή την κατεύθυνση θα προκαλέσει κραυγές για «σοσιαλισμό» από τις συνήθεις, προβλέψιμες πλευρές. Η κουρασμένη αυτή ρητορική επιζεί ακόμα, μολονότι εδώ και καιρό ο Ψυχρός Πόλεμος που την ενορχήστρωσε ξεθωριάζει από τη μνήμη, όσο γρήγορα εξαφανίζεται και το κοινό για μια τέτοια ρητορική. Στις ΗΠΑ έχουμε καθυστερήσει πολύ μια αυθεντική συζήτηση για το παρόν οικονομικό σύστημα. Ο